

HỒI 83**HUYẾT THÙ HAY SỰ LÃO?****S**

ống bửa rập rền vào chân động đá chứa đựng hải hùng.

Tòa Quỉ Bảo đồ sộ cao chọc trời, dưới cảnh hoang lạnh như xưa.

Hoàng Thượng Chí đến Quỉ Bảo lần này khác hẳn với lần trước. Chàng đã luyện thành Khử Mê Thần Công và quyết tâm đòi lấy lại nợ máu.

Thượng Chí đảo mắt nhìn qua tảng đá bên bờ sông, tự nhiên lạnh toát cả người.

Đây là chỗ chàng và Đông Phương Huệ kết nghĩa kim lan, cũng có thể nói là chỗ hứa hẹn tình ái. Tảng đá và cảnh vật chung quanh như xưa, nhưng giờ này tình người đã khác hẳn!

Chàng đứng nhìn sững sờ, tự hỏi:

- Đông Phương Huệ có phải là con của gia thù huyết hỷ của mình không? Nhưng tại sao nàng biến cả cảm tình, để xây dựng tình yêu sống chết với mình quyết không thay đổi? Ôi! Tào vật oái ăm!...

Không! Giờ này ta phải rửa sạch huyết thù! Không thể nghĩ khác!

Thượng Chí phóng mình bay vút qua vách đá lẹ như sao băng?

Chớp mắt, chàng đã tới trước cửa Quỉ Bảo. Trên khung cửa vòng bán nguyệt nhô ra một cái sọ người đỏ lôm, khiến Thượng Chí nhớ đến cái cảnh đầu rơi máu đổ, biến Hoàng Gia Trang hơn hai trăm bộ xương khô trắng hếu!

Máu hận thù trong người Thượng Chí cuộn cuộn xông lên, chí cương quyết rửa hận cho Hoàng Gia Trang giờ được bộc phát. Chàng nghiêng răng, mặt đầy sát khí như muốn đập tan nát tòa Quỉ Bảo ra thành bình địa.

Thân hình Thượng Chí như một mũi tên rời ná, bay vút lên không, rồi rơi nhanh vào thành Quỉ Bảo.

Một hầm đá đen ngòm, không đoán được bề sâu, chỉ cảm thấy những mùi tanh như máu người tràn ngập đã lâu năm.

Thượng Chí rùng mình, vận công lực thủ thế, tiến mãi vào.

Bỗng nghe một tiếng động mạnh như núi ngã đè sập hầm đá trước mặt chàng hiện ra một bóng đen vụt tới.

Hoàng Thượng Chí phát mạnh song chưởng ra. Nhưng chàng cảm thấy như đánh trúng vào một đồng sắt nguội. Chàng nhận rõ bóng người vừa xuất hiện là một quái nhân, tóc dài hơn hai thước, chính là người trước kia đuổi theo Đông Phương Huệ ở bên bờ sông. Và Đông Phương Huệ gọi người đó bằng tiểu sư huynh.

Quái nhân tóc dài đôi mắt sáng như một con hổ rình mồi trong bóng tối, khiến cho chàng không lạnh mà phải run.

Hoàng Thượng Chí nghiêng răng, nói:

- Kêu sư phụ của người ra đây gặp ta...

Quái nhân như không nghe, chỉ hừm hừm mấy tiếng nhìn Thượng Chí.

Thượng Chí cảm giận hét lớn:

- Người kêu Huyết Sợ hiện thân ra đây!

Quái nhân hừ một tiếng, rồi tung ra ba chưởng.

Chưởng thế lạ như điện chớp, mạnh hơn những nhất búa ngàn cân búa tối.

Tay trái Thượng Chí lượn qua như một vòng hóa giải hai chưởng trước của đối phương, rồi thuận thế đánh ra hai chiêu, công vào chưởng thứ ba.

Bịch một tiếng, quái nhân lui ra ba bước, tréo song chưởng để trước ngực, rồi vận hết kình lực, chuyển qua thế Dung Hàn Tẩy Hỏa công ngược trở lại.

Luồng cang chưởng đánh ra, cuộn cuộn ép tới, mạnh như ngã núi lấp sông.

Thượng Chí giật mình, biết là môn võ công tuyệt luân của Quỷ Bảo. Chàng liền dùng thế Khư Mê Thần Công, vận tám thành lực chống lại.

Bùng! Bùng mấy tiếng liên tiếp vang rền! Động đá như chuyển mình nhào xuống vực thẳm. Quái nhân buông một tiếng rên sợ hãi, miệng phun ra một vòi máu đỏ loét, thân mình văng xa hơn hai trượng.

Thượng Chí thu thế lại, chậm bước tiến vào...

Càng đi sâu vào bóng tối càng đen ngòm. Đường đá chia ra nhiều ngách cô tịch hơn, chàng cảm thấy như muôn ngàn bóng tử thần rình rập. Nhưng nhờ trước kia chàng đã mạo hiểm xông vào một lần, nên giờ này chàng len lỏi tới miệng hang có phần dễ dàng hơn.

Qua một hồi lâu, Thượng Chí đến trước miệng hang. Chàng do dự đứng lại, đảo mắt nhìn cái nhà đá, mà lần trước chàng đã bị lâm nguy trong kỳ trận. Những phòng đá

bịt bùng này Quĩ Bảo đã nhốt các cao thủ võ lâm, mà không thể nào ra khỏi Bảo được. Đến Âm Dương Song Sát cũng bị nhốt trong đó.

Thượng Chí đứng nhìn sững cảnh nhà đá huyền bí, xây theo kỳ môn trận thế. Chàng cảm thấy công lực trong người hiện tại, chàng có thể phá ngã nhà đá, và quyết sạch toàn trận, không còn khó nữa. Nhưng chàng lưỡng lự sợ các người bị nhốt trong đó, sẽ bị tiêu diệt.

Thình lình từ sau lưng vọng tới một giọng nói nghe rợn người:

- Bệnh Thần! Mà thật là táo bạo!

Hoàng Thượng Chí kinh ngạc, đánh thót một cái. Chàng biết đúng là giọng nói của Quĩ Bảo Chủ Nhân ông ta còn nhớ rõ chàng là Ma Trung Chi Ma đến đấu sức. Không ngờ lần này với mặt thật của chàng Quĩ Bảo Chủ Nhân cũng nhìn được!

Chàng quay lại, thì ngoài hai trượng đã thấy một lão già áo xanh, đứng uy nghi.

Lão già ấy thấy Thượng Chí, liền tháo bỏ tấm khăn che mặt để lộ khuôn mặt thật, đôi mắt sáng quắc chiếu thẳng đến Thượng Chí như hai luồng điện.

Đối diện với kẻ thù giết cha, và hai trăm mấy chục người thân tộc trong Hoàng Gia Trang khiến nhiệt huyết Thượng Chí sùng sục sôi mặt chàng đỏ bừng, răng cắn chặt!

Quĩ Bảo Chủ Nhân lạnh lùng, nói:

- Bệnh Thần! Mà còn dám hể hỏ lánh đến đây?

Hoàng Thượng Chí hừ một tiếng chặn lời nói:

- Huyết Sợ! Người hãy nghe đây! Lần trước ta thay mặt tiên sư đến độ sức, nên gọi là Bệnh Thần. Còn lần này ta đến đây với cái tên chính là Hoàng Thượng Chí!

- Hoàng Thượng Chí?

- Đúng! Lần này đến đây thanh toán huyết thù!

- Huyết thù?...! Hà! Hà! Hà...! Lão gia bình sanh biết bao nhiêu huyết thù! Nay người đến đây đòi món nợ nào?

- Lấy máu phải trả máu!

Quĩ Bảo Chủ Nhân lại cười sặc sụa, đắc ý nói:

- Tốt lắm! Ta chỉ mong cho mày đủ can đảm để nhìn thấy máu...

Những lời dặn của Thất Hồn Nhân, lúc này Thượng Chí chưa biết, chàng chỉ còn nhớ có một vết trả thù, nên nghiêng răng, nói:

- Huyết Sợ! Giờ này ta đập người đến tan xương nát thịt!...

Quỷ Bảo Chủ Nhân đôi mắt trợn lên, cảm tức hét lớn:

- Hãy ra tay!

Hừ một tiếng, Thượng Chí dồn mười phần công lực Khư Mê Thần Công đánh ra hai chưởng, quyết làm cho thù địch nát thây tức khắc.

Hai luồng kinh lực hợp lại cuộn cuộn ép tới mạnh như biển động sóng gào.

Quỷ Bảo Chủ Nhân giật nảy người. Lão thấy rõ công lực của đối phương tiến bộ gấp mấy lần ngày xưa, nên vội phát ra ba chưởng.

Bùng! Bùng hai tiếng vang động cả ngôi nhà đá, đôi bên đều nhảy lui ra ba, bốn bước.

Hoàng Thượng Chí tung mình tới đánh tiếp ra năm chiêu Ma Vương Khẩu Huyết với công lực như trời giáng.

Song chưởng giương lên vạch mấy đường như những luồng khói bạc, quện theo chiêu thế của đối phương chớp mắt Quỷ Bảo Chủ Nhân làm tiêu mất năm chiêu tuyệt kỹ ấy, rồi thừa thế công ngược tới ba chưởng.

Thật là một trận đấu mà trên võ lâm đã một trăm năm chưa xảy ra, giờ này lại ác đấu trong Quỷ Bảo!

Công lực củ đôi bên đều thâm hậu tuyệt luân, chiêu thế biến hóa toàn là những môn võ học tuyệt kỹ, đánh ra một chiêu có thể hạ sát hàng trăm mạng.

Các luồng kinh lực chạm nhau, vang ra như muôn ngựa tranh chạy trong hầm đá. Hai nhà đá gần bên đấu trường, bị các luồng chưởng phong làm vách đá bể ra, tóe lửa lập lòe. Cả ngôi Quỷ Bảo chấn động như muốn chuyển mình nhào xuống ba mặt sông.

Quỷ Bảo Chủ Nhân có thể nói từ xưa, đến nay mới gặp Hoàng Thượng Chí. Chỉ là địch thủ trong đời của ông ta. Lạ hơn nữa Quỷ Bảo Chủ Nhân không thể tưởng tượng nổi một thiếu niên hai mươi tuổi, mà có công lực siêu phàm đến thế.

Chốc lát, trận ác chiến đã diễn ra quá một trăm chiêu rồi.

Hoàng Thượng Chí càng đánh công lực càng hùng hậu, môn Khư Mê Thần Công mỗi lúc mỗi lạ hơn.

Quỷ Bảo Chủ Nhân trái lại, đánh lâu thì công lực sút dần, chiêu thế xuất ra chậm lại.

Chớp mắt, đánh hơn năm chục hiệp nữa, Quỷ Bảo Chủ Nhân bị đối phương ép lui ba bước.

Lão giận dữ, hét lớn:

- Mày phải chết!

Âm vang chưa dứt, thì lão tung ra ba tuyệt chiêu.

Thượng Chí giật mình, nhảy lui lại năm bước, dùng song chưởng thủ thế khóa kín toàn thân.

Chủ Nhân Quỷ Bảo thừa thắng, song chưởng hợp lại, vò tròn ba cái rồi búng mạnh ra. Chỉ thấy những luồng quái phong xẹt tới như những tia khối bạc, bao vây khắp mình Thượng Chí.

Lại thêm một lần khủng khiếp hơn nữa!

Thượng Chí vội biến thế Khư Mê Thần Công, lách qua một bên mới thấy rõ địch thủ dùng quái công Tán Huyết Tán Nguyên Chưởng.

Cái quái công này, làm cho đối thủ chân khí bị tán loạn.

Song chưởng của Chủ Nhân Quỷ Bảo đánh tạt qua, với sức mạnh hơn ngàn cân.

Bùng! một tiếng, Hoàng Thượng Chí văng xa bảy, tám thước, đứng chệnh choạng, miệng tươm máu đỏ ngòm.

Quỷ Bảo Chủ Nhân được một chiêu đắc thủ, cười hô hố, nói:

- Ta nói trước, mà mày vẫn liều lĩnh để cho ta phải lãnh thêm một mối quyết thù nữa!

Dứt lời, lão nhảy tới, cong năm ngón tay vỗ vào mặt Thượng Chí như cọp vỗ mồi.

Hoàng Thượng Chí liền dùng Đông Kim Chỉ bắn mạnh ra.

Trước thế thắng, Quỷ Bảo Chủ Nhân xông tới mà quên đề phòng nên bị trúng mấy chỉ phong. Tuy rủi nhưng lại gặp may. Trong mình lão có mang thần công hộ pháp, nên vết thương không đáng kể.

Lão hừ một tiếng, rồi thủ thế nhảy lui lại ba bước.

Hoàng Thượng Chí vận hết nội lực đánh ra một chưởng, kèm theo mười hai tim lực Khư Mê Thần Công.

Chỉ thấy một luồng khói trắng bay vụt tới, người Thượng Chí như biến mất.

Quỷ Bảo Chủ Nhân vừa cảm tức, vừa kinh hãi thét lớn:

- Khư Mê Thần Công?

- À! Người cũng biết sợ sao?

Lời khích bác, làm máu nóng trong người lão sôi lên. Lão vận hết công lực tung mạnh song chưởng ra đỡ.

Ầm! Bùng hai tiếng rền vang như long trời, vỡ núi:

Tiếp đến ùm ùm như động đá chuyển mình xoay tròn mấy vòng, rồi Ầm! Ầm... hai tiếng nghe đến điên người, thì hai gian nhà đá kế bên đã sụp đổ tan tành!...

Hoàng Thượng Chí lão đảo mấy vòng, suýt huyết té xỉu, miệng rớm máu.

Quỷ Bảo Chủ Nhân lộn nhào ra phía sau xa hơn hai trượng máu miệng trào xối xả như nước trong thùng trút xuống, mặt xám ngắt.

Hoàng Thượng Chí từ từ tiến tới, mắt đầy sát khí.

Té quỵ xuống đất nhưng sức đã tàn, lão không thể gượng đứng dậy nổi. Lão chỉ nhìn sững theo từng bước tiến của đối phương, thầm nghĩ:

- Không thể chịu chết nhục nhã dưới tay của một đứa hậu sanh! Ta phải tự sát là hơn!

Quỷ Bảo Chủ Nhân giơ năm ngón tay, để trước Thái Dương huyết.

Hoàng Thượng Chí trong chớp chần bước tới, bỗng dừng lại.

Chàng đoán biết Quỷ Bảo đã tính liệu thân.

Tuy thắng, nhưng Thượng Chí cảm thấy lo ngại. Nếu để ông ta tự sát thì chàng không còn được tự tay rửa huyết thù.

Hoàng Thượng Chí lệ làng bắn Đông Kim Chỉ vào tay địch thủ. Mũi chỉ phong bay xẹt tới không thể thấy kịp.

Hừ một tiếng, cánh tay phải Quỷ Bảo Chủ Nhân buông thõng xuống. Thượng Chí thừa thế nhảy tới, điểm vào "tử huyết" của Quỷ Bảo tức khắc.

Đau quá, lão điếng cả người không còn biết gì nữa. Đôi mắt lão nhắm nghiền lại.

Hoàng Thượng Chí hét lớn:

- Huyết Sợ! Ta chỉ tiếc rằng người chỉ chết có một lần! Ta muốn cho người phải nếm đủ hàng trăm hàng ngàn lần chết.

Quỷ Bảo Chủ Nhân vẫn nhắm mắt như muốn được chết thật mau để tránh khỏi lời nhục mạ của đối phương. Lão lạnh lùng, nói:

- Mày xuống tay đi!
- Người khỏi lo điều ấy.

Thượng Chí đưa tay lên cao!

Bất giác chàng lại hạ tay xuống. Hình bóng Đông Phương Huệ hiện rõ trong đầu óc, chàng đứng ngơ ngác như tượng gỗ, mãi mê suy nghĩ:

- Đông Phương Huệ là người cứu mạng mình, và cũng là người yêu thể sống chết có nhau giờ này mình lại giết cha nàng ư? Ôi! Tình đời sao oái oăm thế này?!...

Nhưng mối phục thù làm sao chàng bỏ qua được. Nhất định chàng phải trả!

Toàn thân rung động, đau đớn và thù hận chan hòa, Thượng Chí cắn răng, nói:

- Huyết Sọ! Trước giờ chết người cò lời trăng trối gì không?

Quỉ Bảo Chủ Nhân lạnh lùng, nói:

- Có!

- Người nói đi!

- Huyết thù này chỉ một mình ta gây nên thôi, vậy ta mong người bỏ qua Đông Phương Huệ ái nữ của ta. Hiện giờ nó bị nhốt tại hậu bảo!

- Ta chấp thuận!

- Còn trong phòng hậu bảo, có trâu của vợ ta, người không nên hủy phá nơi đó!

- Được!

Quỉ Bảo Chủ Nhân nét mặt chứa nhiều đau khổ, nhưng vẫn gượng cười lạnh như băng giá, nói:

- Mày xuống tay đi!

Hoàng Thượng Chí cắn chặt răng, đưa thẳng cánh tay lên, định bủa mạnh xuống...

Nhưng tay Thượng Chí vừa đưa lên, thì nghe tiếng gọi lạnh lốt như chuông reo:

- Hoàng Thượng Chí! Không thể...

Chàng giật nảy người lại ra hai bước. Cánh tay buông thõng xuống lúc nào không hay.

Một thiếu nữ từ trong nhà đá, hơ hổi chạy tới. Thiếu nữ ấy mặt trắng nhợt, thân hình ốm nhom như cây sậy.

Chớp mắt, nàng tiến tới bên Quỉ Bảo Chủ Nhân.

Thượng Chí buột miệng kêu lên:

- Huệ muội...
- Chí ca, Chí ca không thể...

Hoàng Thượng Chí nén mọi cảm xúc nghiêng chặt răng, nói:

- Huệ muội! Anh muốn em đừng tham dự vào việc này. Vậy! Em hãy tạm lánh xa chỗ...

Đôi mắt trợn ngược, đổ ngầu như hai cục than lửa Quỷ Bảo Chủ Nhân nạt lớn:

- Huệ nhi! Sao con hèn thế!

Nước mắt chảy ròng rã xuống làn da mặt tái nhợt, Phương Huệ thở dài, than:

- Cha! Anh đây là Hoàng...

- Lui đi!

- Là con của nhị sư ca Hoàng Thế Vỹ!

Giọng nói Phương Huệ tuy buồn thảm, nhưng Thượng Chí nghe như sét đánh vào tai!

Tại sao nàng lại gọi tên cha chàng, rồi kêu là nhị sư ca? Thế thì...

Quỷ Bảo Chủ Nhân vừa tức giận, vừa ngạc nhiên, hét lớn:

- Mà nói sao?
- Anh này là con của nhị sư ca Hoàng Thế Vỹ!
- Con Hoàng Thế Vỹ?
- Dạ đúng vậy!
- Tại sao mà không cho tao biết trước?

- Cha không lúc nào cho con nói! Nếu giờ này không có tiểu sư huynh thả con ra, thì hậu quả sẽ khủng khiếp đến bậc nào.

Thân chàng lão đảo bước lùi ra năm bước, đầu óc chàng quay cuồng không biết bao nhiêu thắc mắc lạ lùng.

Ba bóng người đều cúi mặt lặng thinh. Mỗi người suy nghĩ theo sự kinh ngạc riêng.

Bao nhiêu điều thắc mắc từ lâu, đến giờ này Thượng Chí mới cảm thấy:

- Sư thúc Độc Long Thủ trước giờ chết, đã quyết định không cho mình báo thù! Còn Thất Hồn Nhân lại muốn mình đến Quỷ Bảo báo thù. Nhưng buộc mình phải nói rõ

thân thể cho Chủ Nhân Quĩ Bảo biết trước. Vậy đúng cha mình là môn đệ của Quĩ Bảo Chủ Nhân. Nhưng sao? Huyết Sợ vì nguyên cớ gì, lại dùng thủ đoạn thăm sát môn hạ?...

Quĩ Bảo Chủ Nhân nghĩ một lúc, mới nhìn Phương Huệ, hỏi:

- Huệ nhi! Con biết việc này như thế nào?

Đông Phương Huệ trầm não nói:

- Gia đình của nhị sư ca và tam sư ca, mười lăm năm về trước bị sát hại trong Hoàng Gia Trang, đến giờ này còn lưu lại dấu Huyết Sợ!

Mặt đầy kinh hãi, lão hừ một tiếng máu tươi lại phun ra, giọng khao khao nói:

- Có chuyện như vậy sao?

- Vì vậy Hoàng Thượng Chí đã theo dấu hiệu đó, mà tới đây báo thù!

- Từ hai chục năm nay ta không ra khỏi cửa bảo, không ngờ lại có kẻ bạo gan giả tên của ta để hành hung. À! Còn đại sư huynh Hình Thế Kiệt của con ở đâu?

- Trên giang hồ chưa nghe qua hành tung của đại sư huynh!

- Sư tỷ Vương Thúy Anh của con?

Thượng Chí giật mình, mới biết rõ mẹ và cha chàng đều là đệ tử của Quĩ Bảo.

Phương Huệ liếc qua Thượng Chí, rồi nói:

- Sư tỷ thứ tư tái giá với Thiên Tề Giáo Chủ.

- Tái giá theo Thiên Tề Giáo Chủ?

- Phải!

Ô! Một tiếng đau đớn thốt ra Hoàng Thượng Chí xỉu xuống đất, mặt đầy nước mắt, cúi đầu tạ lễ Quĩ Bảo Chủ Nhân.

- Xin sư tổ thứ lỗi cho! Đồ tôn không biết nên mạo phạm...

- Đừng dậy! Việc này ta không thể trách mày!

Thượng Chí cúi đầu ba cái, mới gượng đứng dậy.

Đôi mắt đầy đau khổ và kinh hãi lão nhìn sững Hoàng Thượng Chí một lúc, rồi hỏi:

- Trước kia ta dùng thủ pháp độc môn khóa lại huyết đạo của mày, mà mày làm cách nào giải được?

Câu hỏi này, khiến Thượng Chí nhớ đến Thất Hồn Nhân dùng một bàn tay để giải huyết. Cả mình run lấy bầy chàng thò vào túi lấy một bàn tay đưa cho Quỉ Bảo Chủ Nhân xem.

Sự kinh ngạc này chưa hết, lại tới sự kinh ngạc khác, Quỉ Bảo Chủ Nhân sửng sốt, hỏi:

- Cái gì vậy?
- Bàn tay của người giải huyết cho tôi!
- Mẹ của mày?
- Không phải!
- Ai?
- Bà ấy tự xưng là Thất Hồn Nhân
- Thất Hồn Nhân?
- Đúng vậy! Người đàn bà rất bí mật!
- Phép điểm huyết công pháp của bản môn, ngoài ra không có một người nào có thể giải được. Vậy bà bí mật ấy là ai trong bản môn ta?...

Lão liên xoay qua Đông Phương Huệ, hỏi tiếp:

- Có phải là cô của con không?

Phương Huệ lắc đầu nói:

- Không! Bà Thất Hồn Nhân đó chính con cũng có gặp qua. Bà ta tuy có chiếc khăn bịt mặt, nhưng con dò xét về thân hình thì quả quyết không phải là cô của con!

- o O o -